

Josep-Anton Fernàndez

L'ANIMAL QUE PARLA

*Premi de poesia
Ausiàs March de Gandia*

edicions
62

JOSEP-ANTON FERNÀNDEZ

L'ANIMAL QUE PARLA

LVIII PREMI DE POESIA
AUSIÀS MARCH DE GANDIA

Edicions 62

Un jurat format per Maria Josep Escrivà, Rubén Luzón,
Jaume Pont i Jordi Cornudella ha atorgat a aquesta obra
el LVIII Premi de Poesia Ausiàs March de Gandia (2020)

Primera edició: gener del 2021

© Josep-Anton Fernández, 2020

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Vilanrosa

ISBN: 978-84-297-7910-3

Dipòsit legal: B-20.795-2020

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre
té la qualificació de paper ecològic i procedeix
de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida qualsevol forma de reproducció,
distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra
sense l'autorització escrita de l'editor; en cas de produir-se,
seria sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne algun fragment
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47),
podeu adreçar-vos al Centro Español de Derechos
Reprográficos (www.cedro.org).

Tots els drets reservats.

TAULA

I CRIPTA

<i>el món restava quiet mentre no ho dèiem</i>	15
<i>la sang no parla transmet i circula</i>	16
Fins a desaparèixer	18
L'enginyer	20
Hic sunt dracones	21
Cripta	23
Paraules de Llätzer	25

II DADDY

<i>En el desglaç retrobo un rostre: veu</i>	31
<i>Is this too much to ask? Gaudir del cos</i>	32
<i>Com un trofeu, em mostres orgullós</i>	33
<i>Sense la guia del teu gaudi, xai</i>	35
<i>El fill marica que mai vas voler</i>	37
<i>Pare, no veus que escric? No veus que estic</i>	39
<i>Pare, pare, per què no t'abandono?</i>	41
<i>Pare, la mà. «Vigila que no et tallis</i>	42
<i>Agafó aquests fragments d'ales tallades</i>	43

III COM UN CARGOL

El cargol	49
<i>una conversa indefinidament</i>	51

Dos cavalls	53
<i>La veu transporta l'aiguadeix del cos</i>	54
<i>La veu transporta els residus del cos</i>	55
<i>Lliscar. Voldries lliscar, que la veu</i>	56
<i>«Aquest matí m'he despertat enmig</i>	57
<i>Ara estic preparat per escoltar—</i>	58
Alien	60
<i>Només et queda contemplar la casa</i>	62

IV CINC POEMES SOBRE LA SUBJECCIÓ

<i>un pentagrama coix a dins les restes</i>	71
<i>la boca connectada al pit la llet</i>	73
<i>al fons del corredor un pot de llet</i>	74
<i>què esperes recollir d'aquest esforç</i>	75
<i>un titella suspès en l'aire qui</i>	76

V EL NÀUFRAG

El naufrag	85
El pou	86
From	88
Dins el bosc	89
Sobre la dificultat en poesia	91

VI L'ANIMAL QUE PARLA

<i>quan va aprendre a parlar com els humans</i>	97
---	----

<i>amb la mirada</i>	98
<i>esgarrapes la roca</i>	99
<i>el neguit de parlar</i>	100
<i>crear és destruir</i>	101
<i>davant el buit que es bada</i>	102
<i>la paraula fendeix</i>	103
<i>parlo on ja no em penso</i>	104
<i>mirar el món amb uns nous ulls</i>	105

Nota	107
------	-----

I
CRIPTA

el món restava quiet mentre no ho dèiem
suspès en un fil d'aire en l'arc de llum
el dring de la rosada en una fulla
el trèmolo vibrant que la sosté

el món restava quiet llavor de faula
el món prenyat de món el món potència
que espera i que es dilata i que s'adorm
pantalla on es projecten meravelles

quan ho vam dir el món es va escriure
amb una força que ningú sabia
la carn feta paraula un vel esquinça
la veu es trava mentre el cos xerrica

el món es va escriure i en l'estropici
s'alçaven veritats com trencaclosques
que ens agullonen l'aire i executen
el tall que esqueixa el món i ens en separa

la sang no parla transmet i circula
la sang no escolta s'infecta i ressona
la sang reclama un tall que li permeti
rajar la sang no reconeix semblances
barreja carns diverses en un cos
confon les veus que es volen distingides
la sang expressa veus que la paraula
només sap indicar la sang reclama
un tall perquè s'escrigui un document
amb llenguatge de carn

¿quin document

podria articular la veu d'un cos
que vibra en el gemec el crit secret
del ventre la inquietant clivella fosca
la tèrbola marea el trepidant
calfred pel tall que s'anticipa? ¿quina
paraula pot copsar la densitat
real d'un cos que parla i que no sap
allò que diu?

en el seu flux indòcil

la passió desborda les paraules
i raja oberta contamina el cos
perquè el món i les coses s'abalancen
per les venes la llengua posseeix
aquell que parla habita la seva ànima
i el mou com un autòmat virtuós

la llengua posseeix aquell que parla
i desitja i es lliura als seus designis
i es desfà en la paraula i descobreix
una ànima en la runa posseït
per la llengua a la cerca del melic
del somni

la paraula vehicula
alguna cosa indisoluble esquiva
real opaca una veritat
transmesa en els mateixos sons corfosa
en els morfemes viva com un plasma
que amara l'estructura i el sentit
la sang no crida es llança en l'embranchida
la sang no escriu escampa el seu misteri
la sang no pacta imposa el seu destí
de carn que no remet ni ret l'espasa

FINS A DESAPARÈIXER

Aquesta vora tersa, humida, túrgida:
un altre cop aquesta vora on llisquen
les paraules i es fonen. I desfer-me,
dissolt en l'aire, imperceptible, anònim,
després de les imatges, dels afectes.
Et creus que la paraula és gratis, vàlida
per ella sola. Quin projecte albires?
Quina és la teva estètica? Com penses
vincular-te amb el món i no parlar
de caminar pel bosc? Dius que són verdes
i fuges. Qui pogués tenir la veu
més deseixida, més distant, capaç
de copsar les anècdotes més simples,
descriure-les en els detalls precisos
i mostrar-ne el sentit profund — com qui
no vol la cosa i mantenint l'enigma.
Tot passejant, em trobo un ocell mort,
un petit rapinyaire, sense cap;
les ales, disposades a l'atac,
immòbils, rígides, i separades
del cos. Un pugilista fragmentat.
Em dic: No soc capaç de sostenir
el joc de forces que relliga els mots
i els actes, les imatges i els aguaites.
Millor no ser-hi. Com si jo pogués
triar. I dic que són verdes i fujo.

Aleshores, el buit en pau amb ell
mateix, el lloc on cessa el moviment
i on s'aturen els fluxos d'energia.
Reclòs en lloc segur, arrecerat
de la sorda tempesta que només
ocorre perquè l'altre vol alguna
cosa de mi. S'aturen tots els fluxos.
Defineixo una asímptota en què els mots
pengen d'un fil. No arriba l'aire. Poso
a prova la incertesa d'una llum
que parpelleja sola i en silenci.